

‘El temps de les multinacionals ha quedat enrere. Ara sóc l’amo de la meva música’

‘El temps de les multinacionals ha quedat enrere. Ara sóc l’amo de la meva música’

"Cantaor". El Cigala presenta aquest vespre al festival de la Porta Ferrada de Sant Feliu de Guíxols l'àlbum "Romance de la luna tucumana", el tercer que edita sense una discogràfica al darrere. Assegura que calen noves fòrmules per salvar la indústria musical, i que ell ja n'ha trobat una que li funciona.

ALBA CARMONA GIRONA

Diego el Cigala és a punt de traslladar-se a la República Dominicana, un enclavament estratègic per fer les Amèriques. Amb un peu a cada banda de l'Atlàntic, en el seu darrer projecte s'acosta des del flamenc al folklore argentí. Ho fa acompanyat per la guitarra elèctrica d'"el Twanguero", amb qui ha trobat un so a l'estil Tarantino.

A Romance de la luna tucumana aprofundeix en el repertori popular d'Argentina, però diu que no és només un disc de tangos. Com l'hem de definir, doncs?

És més que un disc de tangos perquè repasso el folklore argentí d'Atahualpa Yupanqui, Martín Fierro, Gardel, Goyeneche, i sobretot, de Mercedes Sosa. És un tribut als grans del tango i als poetes del folklore. M'ha permès trobar-me amb la zamba o la chacacera, que són estils que jo mai havia tocat.

I què té en comú amb el flamenc aquest tipus de música?

Són músiques de l'ànima, músiques del poble. Són de veritat, tenen arrels i profunditat, per això m'hi sento còmode. Estic com peix a l'aigua.

En aquest projecte, la guitarra flamenca perd protagonisme davant de l'elèctrica. Com ha anat la col·laboració amb el guitarrista Diego García "el Twangero"?

Ha sigut tot un encert. El "compadre" Calamaro em va presentar "el Twangero" i vam tocar junts a Mèxic. Quan vaig escoltar el so de la seva guitarra, em va fer molt de tilín. Em va agradar molt, perquè no és flamenc ni tango. Té un so de Nova Orleans, tipus Django Reinhardt o George Benson, i en molts moments em recorda l'estil d'en Quentin Tarantino. És un so que no s'havia donat mai, molt dolç, no és una guitarra elèctrica estrident, rockera i profunda. És una guitarra molt fina, autèntica i antecessora del que era el jazz, el blues o el so de Nova Orleans, això és el que em va captivar.

Al disc té molta presència un altre nom clau de la música llatinoamericana, Mercedes Sosa. Fins i tot hi ha una cançó a duo amb la cantant, ja desapareguda, gràcies a la tecnologia. Com s'aborda un repte així?

Amb il·lusió. Vaig sentir el disc Cantora de la Mercedes Sosa amb Calle 13 i vaig gravar Canción para un niño en la calle, li vaig enviar al seu fill i ell em va contestar amb la pista de gravació de la seva mare. És una de les coses més boniques del disc, la cirereta d'un gran pastís. Sempre havia somiat cantar amb ella i em va agradar

poder-ho fer i sobretot, sentir-la tan a prop i percebre la seva abraçada.

Ha investigat la música cubana, ara l'argentina... Què té la música llatinoamericana per haver-lo atrapat d'aquesta manera?

No és només la música americana, és el so d'aquella guitarra dels anys 50. Si el passegem entre el tango, el flamenc i la música cubana agafa un altre color, més especial. És un to a mig camí entre el so americà, el tango que en Diego García coneix tan bé i també té pinzellades del danzón cubà, de guaguancó... És apassionant fer un recorregut complet per tot el continent.

Quines tradicions musicals li queden per explorar?

M'agrada molt la música brasilera i els sons peruans i també els boleros ranxeros de Gabriel Solís. Però ara estic preparant un disc de flamenc que vam enregistrar amb la guitarra de Diego del Morao al Palau de la Música de Barcelona i que veurà la llum ben aviat. Si Déu vol, aquest serà el proper treball.

Ha editat els seus darrers tres discos sense una discogràfica al darrere. Tan malament està la indústria que s'ha convertit en un antisistema?

Romance de la luna tucumana l'he editat jo amb Cigala Music i s'ha venut als quioscos, igual que Cigala&Tango i Dos lágrimas i també ho faré amb el proper disc. S'han venut més de 50.000 discos, i tal i com està ara la indústria discogràfica, això són molts discos. El temps de les multinacionals ha quedat enrere; ara sóc l'amo de la meva música i la meva imatge, de les meves produccions, ningú em mana. Hem de trobar una altra fórmula i com a mínim, la meva funciona, i és molt bonica.

I la indústria musical llatinoamericana com està? Té més bona salut que la d'aquí?

I tant! No en tinguis cap dubte! Aquí ja no hi queda música, si no queda ni sanitat! Esperem que les coses es recuperin, però mentre hi hagi senyors com els que hi ha ara, es pot fer poc per Espanya.

De fet, ha decidit canviar d'aires i ha demanat la nacionalitat de la República Dominicana, on es traslladarà ben aviat. Se'n va a descobrir sons nous o és un exili forçat per les circumstàncies?

No, no, fugir mai! Les circumstàncies són innegables, això ho sap tothom. Tinc projectes nous i fa temps que sóc a Llatinoamèrica, a Mèxic, Argentina, República Dominicana... Ara he de presentar el nou disc a Miami, Colòmbia, Xile, Equador.. tinc molts concerts al continent i Dominicana és un enclavament estratègic fantàstic. Estàs a dues hores de Mèxic i Colòmbia i tens Nova York a tres hores. Sé que el disc funcionarà bé per allà, i així també canvio d'aires i m'allunyo de tanta indignació i tanta incertesa. M'estalvio veure cada dia a les notícies que aquí ningú paga els plats trencats, només els ciutadans... mentre els senyors van fent i tot se'n va a la merda, aquesta és la puta veritat.

I en sortirà un disc d'aquesta experiència?

No ho crec, no arribo tan lluny com per atrevir-me amb la bachata i coses d'aquestes. Sóc fidel a la meva música i quan faig alguna cosa que se n'allunya ho faig amb seny i sense molestar les altres cultures.

Aquests projectes que transcendeixen el flamenc més pur serien possibles si no hagués conegut en Bebo Valdés?

Jo crec que no. Tot ha sigut gràcies al piano d'en Bebo. Sempre ho dic, gràcies a Lágrimas negras se'm va obrir un món de música increïble. Ha estat el millor que em podia haver passat mai, li estaré sempre agraït.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/estiu/2013/07/19/temps-multinacionals-ha-quedat-enrere/626894.html?utm_source=rss